

På fotosafari til det vidunderlige Entabeni - Sydafrika og det spændende, mystiske og dunkle Zimbabwe.

En tur med den kendte fotograf Uri Goldman.

Det er ikke uden grund Sydafrika beskrives som "A World In One Contry" – hele verden i ét land - Sydafrika rummer simpelthen ALT. Og så er Entabeni et af de eneste steder i Afrika, hvor man får det hele med i en kombination af forskelligartet natur og massiv dyreforekomst.

Naturen og landskabet er meget forskelligt, landet har en meget behageligt klima, som skifter mellem sommerregn og høj sommersonne.

Entabeni reservatet og det gamle bjergmassiv Waterberg er beliggende i Sydafrikas Nordlige Provins, som nu har fået navn efter den legendariske 1600 km lange flod "Limpoppo", som snor sig igennem landet, med sit udspring fra flere småfloder omkring Johannesburg, og udgør landets grænser til Botswana og Zimbabwe, hvorefter den udmunder i Det Indiske Ocean på Mozambiques kyst. En imponerende og legendarisk flod.

Vel ankommet til Johannesburg drog vi straks afsted mod vort mål det privatejede Entabeni Game Reserve og Wildside Campen, som viste sig, at ligge lige op af den flotte og karakteristiske Entabeni-monolit, hvoromkring alle vore utrolig spændende og meget forskelligartede game drives skulle foregå.

Området er meget dyrerigt, og huser næsten alle Afrikas dyrearter, som hvis man er heldig, kan findes, skydes og bringes hjem som trofæer på de billeder, vi var draget til Afrika for at hente.

Allerede ved ankomsten til game-området blev vi mødt af to geparder, som i rolig og værdig gang krydsede vores vej, så vore biler forsigtigt måtte sno sig rundt på vejen for at komme forbi.

Vi ankom til en karakteristisk og hyggelig lodge bestående af Afrikanske hytter og nogle veludstyrede sejldugs telt/hytter, hvori vi skulle tilbringe de næste ti dage.

Straks næste morgen drog vi før solopgang afsted for at jage det såkaldte "Big Five", som består af løve, leopard, næsehorn, bøffel og elefant. Men også både giraf, krokodille,

flodhest og de forskellige hovdyr for ikke at glemme de mange fuglearter, som findes i området, skulle gerne spottes og i kassen.

Der er næsten ikke noget mere overvældende, end at køre game drive og "jagt" på områdets dyrebestand. Landskabet skiftede konstant karakter under kørslen, som derved blev utroligt spændende, for man tænkte hele tiden – hvad er der om det næste

Min hyggelige hytte, hvor der gik gazeller på terrassen om morgenen.

hjørne, hvad er der bag den næste bakke – hvad er der efter det næste krat - hvad er der ved den næste sø – savannen skiftede hele tiden mellem bakker, skov og krat.

Nu var senen sat til store naturoplevelser i Entabeni reservatet, som er beliggende smukt placeret i Limpoppo-provinsen mellem Johannesburg og Krüger Nationalpark.

Efter de 9 dage med 2 spændende game drives pr dag, skulle turen for nogle af os afsluttes med en luftballontur. En tur der fuldstændigt kom til at levede op

til det spændingsniveau, der havde været ved vores kørsel i landskabet. Vel mødt ved ballonstedet (en tidlig morgen i god tid **før** solopgang), konstaterede vi, at det så ud til, at vi ikke kunne komme i luften på grund af for megen vind. Men ballonen blev ”pustet” op med flammer og varm luft, og efter megen overvejelse mente skipper, at vinden havde lagt sig så en opstigning var mulig.

Vi svævede over savanne, skov og sti, og betragtede den opstående sol, dyrelivet og den flotte monolit, hvis side vi skulle følge på tilbagevejen. Men vinden ville det ikke sådan, den tog til i styrke, og skipper måtte give den gas i kurven, for hurtigt at få fyldt mere varm luft i ballonen. Vi skulle nu op over monolitten, og kom op i 1200 meters højde.

200 meter er den normale højde ved ballonflyvning, og som skipper sagde, havde det aldrig været nødvendigt at stige så højt, i de 10 år han havde fløjet ballon i området.

Vi nærmede os hastigt klippen, og steg kun ganske langsomt op, skippet talte hurtigt og noget ophidset med bilerne på jorden, og da jeg stod lige ved siden af ham, hørte jeg ham sige, at han ikke ville kunne lande ballonen, så han blev nød til at nødlande kurven. Men først måtte han stige op over bjerget for at undgå klippevæggen. Vi nærmede os den ”ikke helt langsomt”, men lige i tide, og ved brug af en masse gas, nåede vi op over, og fik en **flot** udsigt ned på Entabeni-monolitten, og ud over det plato der skjulte sig bag. De nervepirrende øjeblikke blev vekslet til en spændende og flot oplevelse. Vi blæste nu ganske stærkt hen over det højtliggende plato og nærmede os i god fart fire træer som var i vort nødlandingsområde – **skipper råbte – husk de instrukser I fik ved start, hvis vi skulle komme ud for en hård landing – for vi får en meget hård landing denne gang.** Vi bankede ind i det første træ, blev slæbt igennem trækronen videre mod det næste. Det næste træ tog farten af, efter at vi også fik en tur igennem det, og så landede vi med et BUMP på kurvens side (selvfølgelig med mig i nederste kurv). En frygt for at få skadet fotoudstyret meldte sig lige før nedslaget - to kamerahusse med tilhørende optikker, blev krammet godt ind til

kroppen – hvilket fik mig til ikke at få afbødet nedslaget, som slog alt luften ud af mig, da ryggen kun skærmet af en tynd fletkurv knaldede i jorden. Vi overlevede kameraerne og mig. Som jeg efterfølgende sagde til skipper – en fantastisk landing – du er en dygtig skipper, for det lykkedes dig, at ramme hele to af de fire træer der var i vores nærhed. Men jeg har ham mistænkt for med fuldt overlæg, at ha brugt dem som bremse, så vi ikke blev slæbt hen over sletten. Men da vi havde undgået Entabeni-monolittens klippesider og ruchetur ned af den, fik han min stillestående accept ☺.

Vi havde spænding, og vi sluttede af med champagne, da vores transportbiler endelig nåede frem. Vi fik en ballon-tur der ikke var helt almindelig, og vi fik næsten et ekstra game drive på vej hen over platoet, og ned af den stejle 1000 meter høje monolit. Ikke helt tosset, en ganske god og oplevelsesrig dag – kameraet holdt, ryggen holdt, kurven holdt – hvad kan man forlange mere ☺

NU var turen for fotoselskabet slut og turen gik mod Lufthavnen i Johannesburg. Men først skulle vi besøge den berygtede by – Soveto. Det var interessant at køre igennem byen og det omgivende område. Det var et syn af fattigdom, blikskur på blikskur hulter til bulter, rod og uorden – og børn i ”skoleuniformer”. Men der var også villakvarterer, som kunne ligne dem, vi har her i Danmark. Vort mål var at se Mandelas hjem, samt besøge en restaurant i udkanten af byen, hvor vi skulle indtage vor frokost.

Da vi kom frem til restauranten efter besøget hos Mandela, blev vi mødt af et skilt anbragt lige før indgangen, med billedet af en overstreget pistol med en understående tekst ”skydevåben ikke tilladt” ☺ Vi så ingen skydevåben, vi havde ikke nogen med, og frokosten foregik heldigvis ganske fredeligt.

Turen gik videre til lufthavnen, hvor holdet skulle hjem. Jeg tog på hotel i Johannesburg, for dagen efter på egen hånd, at flyve til Zimbabwe for at besøge byen Victoria og det berømte Victoria-vandfald.

Zimbabwe.

I Zimbabwe var det min mening i ro og mag, at få de mange indtryk fra oplevelserne i Sydafrika fordøjet og sat på plads i min ”indtryks-boks”, samt selvfølgelig, at se det store og imponerende Victoria vandfald, og opleve den lille by af samme navn.

Jeg gik nu ”næsten” i den skotske læge, missionær og opdagelsesrejsende Dr. David Livingstone spor, da han som den første hvide mand den 16. november 1855 (dog på Zambiasiden), nåede frem og oplevede det prægtige Victoriafald ☺

Zambezifloden løber i et leje, som er skåret direkte ned i den hård sort basaltklippe. Engang i tidernes morgen er klippen revnet, så der har dannet sig en spalte på

tværs af flodlejet. Spalten er ca. 100 m dyb og kun 80 m bred, og ned i dette dyb styrter den næsten 2 km brede flod under tordenlignende bulder, mens vanddråber i store mængder slynges indtil 100 m i vejret og danner de dampskyer, som kan ses mange km borte, og som har givet faldet navnet "Mosi-oa-Tunya" eller "tordnende røg."

Det blev det til fem ekstra dages afslappet oplevelse i yderst luksuriøse og behagelige omgivelser, med yderligere ét game drive, én helikoptertur over vandfaldet, én romantisk skumrings-sejltur på Zambezi-floden i den nedgående sol, samt nogle gode vandreturer – og vigtigt – afslapning på min terrasse med udsigt over den flotte hotelhave.

Zimbabwe var **meget** varmt i sammenligning med Sydafrika, men havde en fantastisk atmosfære. Det var et sted hvor jeg befandt mig virkelig virkelig godt på trods af den høje lufttemperatur. Her var et land, som jeg følte, at jeg absolut godt kunne bosætte mig i (hvilket jeg aldrig har følt på tidligere rejser). Men Zimbabwes magthaver er upålideligt, og styres benhårdt af Præsident Robert Mugabe. *Så det bliver næppe her jeg skal ned og leve mit pensionistliv, selv om "midlerne" ville række temmelig langt i Zimbabwe.*

Zimbabwe blev i 1980 anerkendt som en selvstændig stat. Landet havde en god infrastruktur og en af de mest alsidige økonomier i Afrika. Mineralrigdomme, et godt klima og god landbrugsjord havde tiltrukket mange europæere, og der skulle derfor en borgerkrig til, før landet kunne blive selvstændigt. Siden har bl.a. jordfordelingen fra kolonitiden medført megen politisk uro. Præsident Robert Mugabes vedholdende undertrykkende styre har isoleret Zimbabwe og bragt landet i dyb økonomisk krise. Fra at være en af Afrikas rigeste nation, er det nu et af de fattigste, på trods af, at et veldrevent landbrug nemt ville kunne brødføde hele Europa, idet både klima og landbrugsjord giver mulighed for 2 gange høst pr. år.

Min Rangers (hvid chauffør på safaribilen i Sydafrika) gav mig et eksempel på Mandelastyrkerens handlekraft, (da han hørte at jeg skulle videre til Zimbabwe) og på hans oplevelser i forbindelse med at Mugabe tog præsidentmagten i Zimbabwe. Hans forældre fik en dag besøg på deres ranch at tre-fire indfødte, den ene spurgte ham "kan du se hvad det er jeg har her i hånden?", Ja svarede Rangerens far "det er en pistol!" Ja svarede den indfødte "og den vil jeg bruge på jer, såfremt I er her, når jeg kommer tilbage om et par timer. Da dette var sket tidligere i området, blev børn og de mest nødvendige ting skyndsomst pakket, og stedet forladt og overgivet til de nye magthavere på bare et par timer.

Forældrene fik sig etableret i Sydafrika, hvor han nu som voksen er ranger på Wildside Campen.

År senere, hvor Zimbabwes økonomi og landbrug er faldet fuldstændig sammen, har Mugabe så henvendt sig til flere af de jordbesiddere, som han tidligere smed ud, med en opfordring om, at de kunne komme tilbage for at drive deres gamle ranch, og få landbruget op at stå igen. Men kun ganske få har forståeligt taget imod dette tilbud, da tilliden til Mugabe - forståeligt kan ligge på et meget lille sted.

I byen Victoria var der tilstedeværelse af "civile turistpoliti" overalt. Civilklædte med en vest hvor ordet "turistpoliti" var skrevet. De skal som navnet antyder passe på de turister, som dagligt færdes i Victoria, og dens omgivelser.

Min oplevelse med dem var især en dag, hvor jeg havde besluttet mig for at rejse mig fra min behagelige stol på terrassen, for at gå på opdagelse i det omliggende skovområde – Zambezi Nationalpark.

Jeg fandt en sti, og gav mig på vej i retning af Victoriafaldet for at finde nogle fugle, jeg kunne ”skyde”. Ved starten stod et skilt med ordene **”elefanter i området – pas på”**. Jeg havde ikke gået længe, før jeg kom til en bom hvor der stod en mere officielt klædt person med ordet civilpoliti skrevet på hans ikke helt rene uniform. Han spurgte mig, hvor jeg skulle hen, og jeg svarede, ”jeg er kommet fra Danmark for at fotografere fugle”, så det er det jeg er på vej til. Han kikkede lidt på mig (og tænkte vist – fugle har de vel også i Danmark, så hvad skal han her efter dem). Så foreslog han mig, at følges med mig – jeg var lidt skeptisk, for man kan jo ikke være sikker på, hvad der kan ske imellem den tætte bevoksning – et gok i nødden – og jeg ville være lidt træt resten af min tid i Zimbabwe. Men han insisterede og sagde, at det var hans job, og at han kunne vise mig en udsigt over Zambezi floden, hvor jeg kunne se broen over til Zambia. Jeg tænkte, at han var trods alt i uniform, så det gik vel, jeg måtte være lidt vagt- og opmærksom. På vejen mødte vi en souvenirer-sælger (det vil sige en indfødt der stod med nogle fint skårne træfigurer). Han var meget ihærdig, men det var jeg også – ingen træfigur (i denne omgang).

Jeg gik videre med min ”politimand” – og ”skamme skamme Allan” han ledte mig gennem vildnæsset til en udsigt ganske som lovet. Heldigvis stod der et par andre turister, så da jeg havde taget nogle billeder, og han snakkede med dem, så jeg mit snit til at smutte tilbage ad stien, og videre ud i området. Her mødte jeg igen en ”træ-skærer-sælger” – denne gang købte jeg noget, for jeg tænkte, at hvis jeg købte noget af dem, så var det måske ikke mig, der fik et gok i nødden bag det næste hjørne. Jeg gik videre med to flotte træfigurer.

Nu mødte jeg så to civilklædte turistbetjente, der også spurgte hvor jeg skulle hen, og jeg svarede igen – jeg kommer fra Danmark og leder efter fugle – Så må vi hellere følges med dig replicerede de. Mit svar – det er ikke så godt, for når vi kommer trampende tre mand, så vil alle fuglene forsvinde, før jeg ser dem, og så kunne jeg jo lige så godt ha blevet hjemme i Danmark. De insisterede, og sagde, at de var der for at passe på turisterne, for der var mange fattige, så sikkerheden var ikke helt så god, som man kunne ønske. NÅ men vi traskede derud af – nul fugle – kun snak. Pludselig blev de opmærksom på et eller andet, og sagde, at de lige måtte undersøge det, nu skulle jeg bare blive der, så ville de være hurtigt tilbage!!!!

Nu hørte jeg nogle næsehorns-fugle trompeterer et stykke inde i buskadset, og tænkte, der må jeg ind, dem må jeg finde, og så slipper jeg væk fra ”civilerne”. Smut - ind i buskadset afsted efter lydene fra fuglene. Der var masser af elefant-lort som jeg måtte hoppe over og gå omkring, og jeg tænkte – *det er altså rigtigt - der er elefanter lige her*, nu render jeg forhåbentlig ikke ind i dem bag de næste træer, men jeg fulgte stædigt efter fuglelydene længere og længere ind. Jeg fandt dem, og fik nogle rigtig gode billeder.

På vej tilbage mod den sti jeg håbede at finde igen, blev jeg opmærksom på ”civilerne” Så jeg var på rette vej. De løb frem og tilbage på den sti, jeg havde forladt, og kaldte på mig. Jeg satte mig på hug, og ventede til de opgav, og begav mig så videre ud af stien. Sørme

om min træ-skærer-sælger ikke pludselig stod foran mig igen (han stod altså ikke stille det samme sted – jeg blev lidt mistænksom – hvad nu). Men NU ville han sælge **igen** – og jeg tænkte **igen** – jeg køber for en sikkerheds skyld. Med to kameraer hængende fra skuldrene, en rygsæk med fotoudstyr, to træfigurer og et træfad vandrede jeg nu videre ud på flere eventyr. Jeg kom nu frem til en asfalteret vej, der snoede sig gennem bevoksningen, og hvad så jeg – mere civilklædt turistpoliti. Væk fra vejen ind i krattet, ud efter flere fugle eller måske elefanter! På et tidspunkt mødte jeg min træskærer ven igen – han ville stadig sælge – jeg har jo købt af dig flere gange, sagde jeg. Jeg kan ikke blive ved med at købe af dig, og jeg kan ikke have mere med hjem i flyveren. *Det gavnede ikke noget, han ville stadig sælge.* Nu havde jeg undervejs set lidt på det her fad, jeg havde købt tidligere, og syntes, at det ville være svært at få pakket ned i kufferten, så jeg fik en "ide", da jeg samtidig så, at han nu havde to små figurer. Jeg foreslog ham at handle, så han fik mit/hans fad i bytte for de to figurer plus nogle dollar. I starten var han ikke rigtig med på ideen, men efterhånden gik det vist op for ham, at han egentlig gjorde en ganske god forretning. Men jeg slap af med et fad, havde nu fire figurer, og var ikke blevet slået i hovedet, så vi var nok begge ganske godt tilfredse ☺ Nu trissede jeg lidt rundt, og varmen sendte mig efterhånden tilbage mod hotellet, en behagelig stol, og en kold øl. Da jeg forlod skovområdet og skulle ind af en bagindgang til hotellet, skulle jeg lukkes ind af en af hotellets vagter.

Han så på min høst af træfigurer, og vi fik en snak, hvor han kom frem til, at "træ-skære-sælgeren" havde tjent, hvad der svarede til en ugeløn, så nu ville han ikke komme igen før han havde brugt alle sine penge. For når en "Zimbabwe'aner" har penge, laver han ikke noget, før de alle er brugt, var hans udlægning ☺

På min vej rundt i Victoria blev jeg ofte "antastet" af meget "aktive" Zimbabwe'ianere, som ville sælge mig **én 100 million millioner seddel - altså 100 000 000 000 000 zimbabweanske dollar, for 10 dollar** (de sælges oftest for 5 dollar). Lidt af en seddel sådan at gå rundt i lommen med. Jeg spurgte ham hvad jeg dog skulle bruge alle de mange penge til, han smilte og sagde "du kan jo sætte den i en ramme". Jeg købte ikke nogle af de mange millioner. Men jeg har senere erfaret, at turister vitterlig køber "store Zimbabwe-dollar" for små "US dollar", og at de snart ikke kan skaffes mere. Måske skulle jeg alligevel ha købt et svimlende tal millioner, og ha sat den 100 million millioner dollar seddel i en ramme og sat den op på min væg – bare sådan for at føle fornemmelsen af at jeg ikke var "flad" hele tiden ☺.

En aften sad jeg alene i det dejlige varme afrikanske tussmørke og hyggede mig på byens bedste hotels restaurant, og fik mig en stor saftig bøf, en halv flaske rødvin, samt levende lys på bordet, og så (i nedgående sol) ud over et utroligt smukt aften-landskab, med den dybtliggende Zambezi flod, hvor trafikens lysende for- og baglygter funkede og langsomt bevægede sig over den svagt belyste bro, som førte over floden til Zambia. Et syn og en atmosfære der gav en vidunderlig afslappende og beroligende fornemmelse dybt dybt ind i sjælen. Turen hjem i mørke til hotellet var mere anspændende og blev forsigtigt gennemført. Min "sikkerhed" var de vagter, som stod udenfor de enkelte hoteller der var på vejen hjem. Vagter som jeg i dagene før omhyggeligt havde sørget for

at hilse på, og få en lillesnak med når jeg gik forbi, så de kendte mig, hvis jeg skulle få brug for at liste hjem en mørk mørk aften 😊

En helikoptertur blev det jo også til. En særdeles imponerende tur på en halv time over og omkring Victoriefaldet. Jeg sad på sædet ved siden af piloten, og havde en plexiglas bund som gulv. Hvilket betød, at jeg følte det, som om jeg fløj uden et gulv. Det gav mig et par sjove billeder, hvor jeg fotograferede vandfaldet ned mellem mine ben, så mine fødder dannede ramme om en stor del af Victoriafaldet. Hvor mange har haft et stort vandfald mellem benene? Et af billederne kan ses her på siden.

Efter fem fulde dage, som gav både afslapning og mange oplevelser, blev jeg kørt til lufthavnen, hvor jeg fandt mit fly og drog hjem til Danmark igen – en oplevelsesrig ferie var slut.

